

THAI A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
THAÏ A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
TAILANDÉS A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 19 May 2003 (morning)

Lundi 19 mai 2003 (matin)

Lunes 19 de mayo de 2003 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- Ne pas ouvrir cette épreuve avant d'y être autorisé.
- Rédiger un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

จงเลือกวิจารณ์ข้อเขียนที่คัดมานี้เพียงข้อเขียนเดียว

1 (a)

	ฉันคือ?	
ฉันรู้สึกฉันไม่ใช่ใครทั้งนั้น เหมือนไม่เคยมีฉันก็ว่าได้ ทั้งไม่รู้สึกเลยว่าเคยมีใคร		เธอเห็นฉันเช่นไรไม่ทั้งหมด เป็นภาพพจน์ดีล้ำหรือต่ำช้า น่ารักน่าปรารถนาหรือน่ากลัว
4 จึงไม่ใช่ใครเลยที่เธอเคยมี		20 มันพันพัวในตัวฉันอย่างพันลึก
ฉันมีแต่ตัวตนคนคนหนึ่ง จะยึดถือเป็นที่พึ่งก็ไม่ใช่ ใครจะยึดถือใครได้โดยดี		ตัวเราและโลกนี้ช่างลึกลับ ค้างคาอยู่กับความรู้สึก หากใครรู้รอนมาช่วยจรรี
8 หรือรู้จักมักจี่ได้จริง		24 แนบสนิทไว้กับฉันนิรันดร์
ฉันคือใครฉันยังไม่รู้แน่ เคยเป็นใครนั่นแค่เพียงความหลัง เพียงวันนี้ที่รู้ว่าอยู่ยัง		ฉันทุ่มเทสุดแรงแสวงหา จนเหน็ดเหนื่อยเมื่อรำเริงชาอ่อน ยังไม่บรรลุลวงสักช่วงตอน
12 แต่วันหน้าก็ไม่หวังว่าจะอยู่ยัง		28 ไม่แน่นอนแม้แต่ความแน่ใจ
ฉันถูกเรียกไปตามนามสมมุติ อย่างมนุษย์ทั่วไปเขาไหลหลง ทั้งที่ยังไม่เหมาะจะเจาะจง		ฉันไม่ใช่ หรือใช่ อะไรแน่ สุดแก่ความลุ่มหลงในสงสัย หรือต้องค้นค้นซ้ำอยู่รำไป
16 เมื่อยังไม่มั่นคงไม่ลงตัว		32 นี่หรือไร คือสิ่งที่ฉันคือ

วัน ณ จันทร์ธรร จากหนังสือรวมบทกวี ฉันคือ ? (1998)

1 (b)

ท่านก็จะได้เห็นภาพนั้น...

มันเป็นโลกใหม่อีกโลกหนึ่ง มีชีวิตเพียงสองดวงลอยแท้งเต้งอยู่ต่อหน้าดวงอาทิตย์ ประจันหน้ากันอยู่กลางทะเล ซึ่งบัดนี้ราบเรียบเป็นแผ่นแก้วไกลสุดตา ไกลจนกล่าวได้ว่า มีชีวิตอยู่เพียงสองดวงนี้เท่านั้น

5 คนหนึ่งผิวดำคล้ำแดด ร่างกายกำยำเพราะเป็นกะลาสีเรือ ตลอดชีวิตของเขามีแต่กลิ่นเหง้า คาวทะเล และงานๆ ๆ ซึ่งหนักอึ้งจนกล้ำเนื้อทุกอณูของขึ้นมอดอับความตรากตรำเหล่านั้น

อีกคนหนึ่งผิวขาวเพราะเคยอยู่แต่ในชายคาตึกและประทุนรถเก๋ง ข้อมือเล็กแต่มากด้วยเนื้อเพราะบริบูรณ์อาหารการกิน มีนาฬิกาและแหวนราคาแพงเท่าค่าอาหารของคนจนเป็นปีๆ

แต่ที่นี้ โลกใหม่แห่งนี้ มีชีวิตสองชีวิต นอกจากนั้นยังมีสิ่งหนึ่งย่างกรายเข้ามาแล้ว... ความหิว

10 ต่อหน้ากะลาสีมีสมบัติของเขา คือขนมปังสองแถว และต่อหน้าเศรษฐีมีธนบัตร ขณะนี้ต่างคนต่างนำมันออกมาตากแดด ดูท่าทางราวกับนักการพนันสองคนที่กำลังคุมแข่งกันอยู่

ท่านเศรษฐีคิดต่อไปว่า "ถ้าเราจะขอซื้อ เขาก็ต้องขึ้นราคาสูงๆ แต่ถ้าเราขอเฉยๆ เขาจะเพียงพุดึงราคา เอาละเราต้องเริ่มต้นด้วยการขอ"

คิดแล้ว ด้วยเสียงแหบๆ แต่เต็มไปด้วยชั้นเชิงของตัวเลข ท่านเศรษฐีจึงพูดว่า

"พี่ชาย... ขอฉันสักหน่วยหนึ่งเถอะ ฉันหิวจะเป็นลมอยู่แล้ว"

15 "ขอ" กะลาสีหัวเราะก๊ออย่างขบขันเสียเต็มประดา "นี่แน่ะคุณ เดียวก่อนเถอะ พุดถึงเรื่องขอ ทำให้ผมเพ็งนึกได้ว่าคุณยังไม่คืนกระตักน้ำให้ผมเลย"

"อ้าว ไหนบอกว่าให้ฉันเก็บไว้ ว่าไม่หิว"

20 "อะฮ้า กะลาสีเค้นหัวเราะอย่างสะใจ "ผมคิดว่าคุณจะเป็นผู้ดีพอจะหยั่งในมรรยาทไฟร์ที่ผมฝึกปฏิบัติเสียอีก ที่แท้ก็เปล่า เศรษฐีเข้าไปไม่ถึงจิตใจของไฟร์... นี่หมายความว่าอย่างไรกัน การเป็นเศรษฐีสอนให้คุณดื่มน้ำของผมได้หน้าตาเฉย ครั้นเมื่อผมพูดว่าให้เก็บไว้ก่อน คุณก็กลับตีขลุมเอาเสียเลย นี่คือความหมายของเศรษฐี และนี่ก็คือวิธีทำตัวให้กลายเป็นเศรษฐี รวบรวมทุกอย่าง เก็บทุกอย่างที่มีโอกาสจะทำได้ใช้ไหมล่ะ?"

เป็นการด่าอย่างเจ็บแสบที่สุด ถูกต้องตรงจุดที่สุด แม้จะหยาบคาย เย้ยหยัน แต่ท่านเศรษฐีก็ต้องหัวเราะก๊อๆ และส่งกระตักน้ำคืนเจ้าของไป

25 "ในเรือลำนี้ไม่ควรมีการซื้อขาย" กะลาสีพูดต่อไปอย่างใจบ้ำ "มันควรแต่จะมีมิตรจิตมิตรใจ มันควรจะมีกัณฑ์การเห็นอกเห็นใจ และการแบ่งปัน แต่ว่า... ที่ใดมีเศรษฐีกับคนจนรวมกัน ที่นั่นต้องมีการสูบเลือดและอาฆาต ผมให้คุณไม่ได้แม้แต่กลิ่นของมัน ผมจะต้องขาย"

"ตกลง" ท่านเศรษฐีรับคำเอาง่ายๆ "พี่ชายชาย... ฉันซื้อ"

กะลาสียกมือขึ้นทำท่าราวกับจะสวดอ้อนวอนเทวดา พุดเสียงแจ่มใสว่า

30 "ฟังนะ ผมจะตั้งราคา ผมจะขายขนมปังส่วนหนึ่งให้คุณ โดยตั้งราคาว่าต้องแลกกันด้วยสมบัติทุกอย่างขึ้นที่มีอยู่ในตัวคุณ เงิน เสื้อ นาฬิกา แหวน เอาทั้งหมด กระทั่งผ้าเช็ดหน้า บุหรี่ ไม่ขีด เข้าใจหรือยัง?" เขาหัวเราะเหมือนคนบ้า "ทุกๆ ชิ้นในตัวคุณเอามา เอามากองตรงหน้าฉันแล้วเอาขนมปังไปครึ่งหนึ่ง"

ท่านเศรษฐีเงยบกริบ ด้วยความครุ่นคิดและตกลงใจ ขณะเดียวกันความหิวก็โอดครวญอยู่ในกระเพาะอย่างรุนแรงขึ้น เขานับธนบัตรที่มีอยู่อย่างเสียดยาดและลั้งเล กลับนึกเกลียดเจ้าสมบัติเหล่านี้เสียแล้ว เกลียดเพราะมันเป็นสิ่งที่ประกาศความฟ่ายแพ้และเสียเปรียบของเขา

- 35 "บนบก" ทะเลสาบขุดขึ้นลอยๆ "ในเมือง ขนบั้งสองแถวนี้ มีราคาเพียงสองบาท แต่ทว่าในเมืองเป็นถิ่นที่เศรษฐี
เดินบนหัวคนจน เป่าละนะ! ไม่ใช่เดินเฉยๆ เดินไปพลางถือปฏึกที่มหลังสูบเลือดไปพลาง เดียวนี้เป็นโอกาสของคนจน
บ้างละ ขนบั้งกับน้ำจืดนี้แหละ จะทำให้ผมตั้งเนื้อตั้งตัวได้เสียที ถึงฝั่งเมื่อไหร่ก็สบายเมื่อนั้น คุณก็เป็นนักตกตวง
โอกาสอยู่แล้ว คงเห็นใจที่ผมตั้งราคาเกินธรรมดา"
- "เงินเกือบหมื่น นาฬิกา แหวน แล้วอะไรๆ แลกกับขนบั้งสองแถวแค่นั้น"
- 40 "ใครบอกสองแถวละ ผมให้คุณแถวเดียวเท่านั้น คุณนะโชคดียี่สิบของติดตัวมาน้อย ไม่งั้นอาจจะเข้าใจมากกว่านี้
ผมแบ่งขายแถวเดียวเท่านั้นจะซื้อหรือไม่ซื้อก็ตามใจ ส่วนอีกแถวหนึ่ง ผมต้องกินมันเดี๋ยวนี้ละ"
- เขาจบคำพูดด้วยการเคี้ยวขนบั้งอย่างช้าๆ ยั่วตาอีกฝ่ายหนึ่ง เคี้ยวพลางกลั้วคอด้วยน้ำจืดไปพลาง ท่าน
เศรษฐีสุดท้ายจะทนต่อไป
- "มา! ส่งขนบั้งมา แล้วก็เอาไอ้สมบัติบ้าๆ ทุกอย่างของฉันไป เอาไป ฉันทนดูแกลกินไม่ไหวแล้ว"
- 45 ขนบั้งหนึ่งแถวมีราคาเกือบหมื่น รวมทั้งนาฬิกาเรือนทองสายทอง แหวนเพชร กล่องบุหรืหนัก ทำยี่สิบห้า
คัมหั่ว ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับดินฟ้าอากาศที่ร้อนปานไฟ

โดย อาจินต์ ปัญจพรวงศ์ จากเรื่องสั้นชื่อ "เศรษฐีกลางทะเลลึก" (1965)